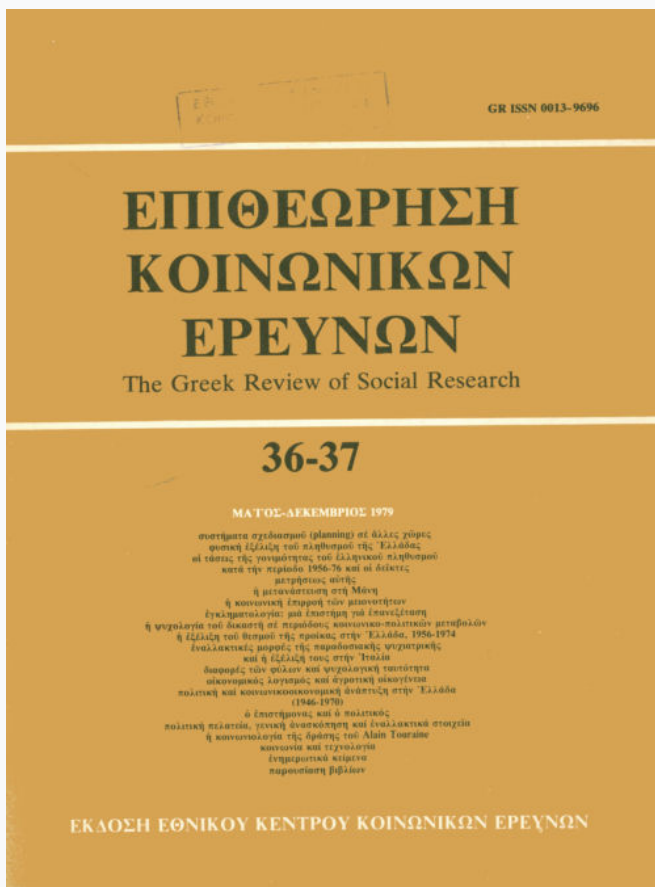

The Greek Review of Social Research

Vol 36 (1979)

36-37

Caroly G. Heilbrun, Reinventing womanhood

Σταυρούλα Λαμπροπούλου

doi: [10.12681/grsr.472](https://doi.org/10.12681/grsr.472)

Copyright © 1979, Σταυρούλα Λαμπροπούλου

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Λαμπροπούλου Σ. (1979). Caroly G. Heilbrun, Reinventing womanhood. *The Greek Review of Social Research*, 36, 473–475. <https://doi.org/10.12681/grsr.472>

παρουσίαση βιβλίων

Andrea Dworkin, *Our Blood: Prophecies and Discourses on Sexual Politics*, New York, Toronto, Harper and Row, Inc., σσ. 115 (Τό Αίμα μας: Προφητείες και κηρύγματα για την πολιτική των φύλων)

Σ' αυτό τό άγριο και ώραίο βιβλίο ή Α. drea Dworkin, μιά ριζοσπαστική φεμινίστρια και ίσως ή πιο δυνατή και ή πιο επαναστατική φωνή σήμερα στό Γυναικείο Κίνημα, άντιμετωπίζει σθεναρά τή βαθειά και σκληρή κοινωνική άδιαφορία πού όφθαίνοι είς βάρος τών γυναικών—τή σεξουαλική, πολιτιστική και πολιτική όποδούλωση τών γυναικών στους άδρες.

Μέ σπάνια εύλωγία και άντικομορφιστική διάγνωση, ή Dworkin θέτει τή βαθειά τό τό έγκλήματα της σεξουαλικής βίας, τό ψυχολογικό έκβιασμό, της πολιτιστικής δυσφήμισης και διαβολής και της φιλολογικής κακογλωσσίας.

Η συγγραφέας περιγράφει μιά σεξουαλική άστυνομική πολιτεία στην όποία οι γυναίκες, όποι άιώνες σοκοφανημένες από τήν άνδρική τέχνη και φιλολογία, και τρομοκρατημένες από βιασμούς, πρέπει να μαθαίνουν να αυτοβασανίζονται, να μισούν τόν έαυτό τους και να διδάσκονται τά καθιερωμένα της φυσικής και πνευματικής όποταγής για να μπόρουν να ζήσουν.

Η συγγραφέας άποκαλύπτει και διακηρύσσει ότι ή πορνογραφία, ή τέχνη, ή θρησκεία, ό νόμος, ή έπιβεβλημένη και καθιερωμένη έτεροσεξουαλικότητα και ή οικογένεια, όπότε άιώντα φρίσταντα κάτω από τήν άνδρική κυριαρχία, λειτουργούν σάν όργανα σεξουαλικής πλύσης τό έγκλημα, σάν δυνάμεις πού έπιβόλλουν τή γυναίκα κατάσταση και καταδυνάστευση.

Στή ρομωλέα και πρωτότυπη έρευνα της Dworkin, υπό τήν έννοια φαλλικής σεξουαλικότητας και άνδρικής ταυτότητας, δια φωτίζεται ή δυναμικότητα τού άνδρικού ασιασμού και τών κοινωνικών τύπων της τυραννίας πού αναπτύσσονται από αυτή.

Σ' αυτό τά καθιερωμένα άδρα της (1. Feminism, Art, and My Mother Sylvia, 2. Remembering Sexual Equality), 3. Remembering the Witches, 4. The Rape Atrocity and the Boy Next Door, 5. The Sexual Policies of Fear and Courage, 6. Redefining Nonviolence, 7. Lesbian Pride, 8. Our Blood: The Slavery of

Women in America, 9. The Root Cause, πoλλά γραμμένα κατά τά πέντε τελευταία χρόνια ήσαν άνακινούσεις ή διαλέξεις της συγγραφέας), ή Dworkin καλεί τίς γυναίκες να καταπολεμήσουν τήν άπομόνωση, τό φόβο πού έχει τήν αίτια τού σ' ένα πολιτισμό πού μοιεί τίς γυναίκες, να φύγουν μακριά από αυτό τόν κόσμο πού όποθάλει μιά παθολογική άντίληψη για τή γυναικεία αναξίότητα, να έδραιώσουν τήν προσωπική τους άυθεντικότητα, να δημιουργήσουν ένα νέο πολιτισμό άπαλλαγμένο από τή βία, τήν κυριαρχία, τήν όποταγή σέ όποιοδήποτε είδος και τελείως έλεύθερο από τά γένη.

Όποιος δηχότε κι άν είναι οι άπόψεις και οι άντιρήσεις τού καθενός, ή συγκινητική ρητορεία και οι δυνατές ιδέες της έμπνευσμένης συγγραφούς θά τίς αλλάξουν.

*

Carolyn G. Heilbrun, *Reinventing Womanhood*, W. W. Norton and Company, New York, 1979 ('Ανακαλύπτοντας πάλι τή γυναίκα)

Η συγγραφέας, τυχερή γυναίκα, μητέρα και σύζυγος—όπως ή ίδια εμφανίζεται στον πρόλογο της—μελετώντας τό θέμα της κατάστασης της γυναίκας επανεξέταζει γυναίκα πρόσωπα της άρχαίας ελληνικής φιλολογίας, της τραγωδίας ή της ιστορίας. Έπανεξέταζει επίσης τίς ήρωίδες της σύγχρονης φιλολογίας ή τίς άπλες γυναίκες, αλλά και τίς σύγχρονες γυναίκες συγγραφέας.

Η πλούσια βιβλιογραφική ενημέρωση της συγγραφούς πολλές φορές τήν κάνει να παραθέτει τόσες γνώμες άλλων γυναικών συγγραφέων πού νομίζει ό άναγνωστής ότι διάβασε όλα τά σύγχρονα βιβλία πού άναφέρει. Η καθαρότητα και ή σαφήνεια της πολλές φορές άφοπλίζουν. Η καινούργια έρμηνεία πού δίνει, φέρνει σχεδόν επανάσταση και σάλο στά λυμνάζοντα νερά τού άνδρικού βασιλείου.

Η Κλυταμνήστρα, για παράδειγμα, επανακρίνεται μέ νέο φεμινιστικό φώς σάν γυναίκα και σύζυγος. Η συγγραφέας δέν βλέπει σ' αυτή καμιά άπελευθέρωση, άντίθετα όμως όποταγή και στραγγαλιόμενη δικαιοσύνη. Δέν πρέπει να εκτιμάται από τά λεγόμενα τού Όρέστη ή της Ήλέκτρας και τού όποστηρικτών τους, Άθηνάς και Άπόλλωνα, σάν ή συμβολική στιγμή πού ό θεσμός της μητρότητας άντρείπεται. Μητρότητα είναι ό θεσμός τού όποιο ή γυναίκα από μακροί είναι όποδουλωμένη, στον όποιο καταδικάζεται από τά παιδιά της άμφοτέρων τών φύλων σέ άτέλειωτους ώμους.

Η Κλυταμνήστρα, μιά δυνατή και θεληματική γυναίκα, όπως πολλές, έχει στραφεί και παραμορφωθεί μέσα στό ρόλο της συζύγου και μητέρας, άνακάλυψε ό-

μως ότι ή προσωπικότητα δέν είναι δυνατό να καταιώσει έκει.

Υπάρχει και περισσότερο στην θηλυκή λατρεία άπ' ό,τι ή λέξη «μητρότητα» όπονοει. Ό μύθος της Δήμητρας και της Περσεφόνης άναφέρεται στον δεσμό μεταξύ γυναικών, ό όποιος μπορεί να είναι ή σωτηρία τους σ' ένα κόσμο πού έχουν κοινή μοίρα. Είναι ό μόνος μύθος, κατά τή συγγραφέα, πού δέν άναφέρεται στην μητρότητα, αλλά στην σταθερή πίστη και έφαρμογή της δύναμης, τήν όποία ή ήλικιωμένη γυναίκα μπορεί να χρησιμοποιήσει πρós όφελος της νεότερης.

Οι Μούσες είναι για τούς άνδρες. Άπό τόν Όμηρο («τόν άνδρα τόν πολύπαθο τραγούδησέ μόν, Μούσα») ως τόν Robert Graves («ή γυναίκα δέν είναι ποιητής, είναι ή Μούσα ή τίποτε») και τόν Sidney («τρέλε, είτε ή Μούσα μου σέ μένα, κοίταξε στην καρδιά σου και γράψε»), ή Μούσα έχει γίνει προοδευτικό κτήμα τού άρσενικού και έμπνευστή. Η έρώτηση πού είναι ή Μούσα της γυναίκας και πού είναι τό φύλο της Μούσας δέν είχε τεθεί μέχρι πρό τίνος.

Στή συνέχεια ή Heilbrun εξετάζει τήν παντρέυση γυναίκα μέσα από τήν άγγλική φιλολογία τών τελευταίων αιώνων, τήν Άμερικανίδα σύζυγο, τήν Έβραία σύζυγο—Έβραία είναι ή συγγραφέας—πού ποτέ δέν έχει ένα «δικό της χώρο», άναφέρει ήρωίδες έργων συγγραφέων τού 18ου και τού 19ου αιώνα και ερωτεύεται τή νοστροπία τους.

Τό «χέσιμο της προσωπικότητας» είναι τό πρελούδιο στον έρωτα, παρατήρηση ή συγγραφέας μιάς άλλης νουβέλλας σχετικά μέ τό γάμο στό 1910, και τήν ίδια παρατήρηση περισσότερο κομμά από ό,τι ή Bronie, αλλά μέ όχι λιγότερη δεύτη είδε ότι ή γυναίκα στή σύγχρονη νουβέλλα ήταν μοιραία να άνακαλύψει ότι μέ τό να είναι σύζυγος πρέπει να έχρασει τόν έαυτό της.

Γιά να έχουμε ένα δείγμα από τά ποιητικά μέρη τού βιβλίου της Heilbrun, πού είναι πολλά, παραθέτουμε ένα ποίημα πού έπιγράφεται «ή οικοκυρά».

Μερικές γυναίκες παντρέυονται στίπια. / Είναι ένα άλλο είδος δέρματος, έχει καρδιά, / στόμα, σκώτι και έντερα. / Οι τοίχοι είναι στέρεοι και ρός. / Κύττα πού γονατίζει όλη τήν ημέρα / πιστά έξασφαλίζοντας τόν έαυτό της. / Οι άνδρες μπαίνουν όιά της βίαις / παρασυρμένοι σάν τόν Ίωνά / μέσα στις σάρκινες μανιάνες τους. / Μιά γυναίκα είναι ή μάννα της, / αυτό είναι τό κυριώτερο.

Η πικρία και ή ειρωνεία της συγγραφούς για τή θέση της γυναίκας και τή νοστροπία της είναι άλλά άληθινή διαπίστωση. Είχε τό θάρρος να τό πει και τήν ευστροφία να τό έννοήσει. Η καινούργια έρμηνεία και ή εύλωγία της είναι αυτό πού άξίζει περισσότερο σ' αυτό τό βιβλίο μαζί μέ τήν πλουσιότερη ενημέρωση. Τό βιβλίο άποτελεί θαυμάσιο άπόκτημα για μελέτες και θέματα για τή γυναίκα.

Gerda Lerner, *The Majority Finds Its Past: Placing Women in History*, New York, Oxford, Oxford University Press, 1979, σσ. 330 (Η πλειονότητα βρίσκεται το παρελθόν της: "Η θέση των γυναικών στην Ίστορία")

«Αυτός ο τόμος περιέχει μερικά από τα πιο σπουδαία άρθρα που γράφτηκαν για την ιστορία των γυναικών κατά τη διάρκεια των τελευταίων δέκα χρόνων», λέγει χαρακτηριστικά η γνωστή φεμινίστρια από το Los Angeles, Kathryn Kish Sklar.

Πολλές από τις ιδέες της συγγραφέως, τώρα πλέον βασικές επί του γυναικειού κινήματος, ήταν κατ' αρχήν δημοσιευμένες σε πολύ λίγο γνωστά επιστημονικά περιοδικά. Οι περισσότερες πραγματίες αυτού του τόμου ήταν διαλέξεις ή ανακοινώσεις της συγγραφέως σε συνέδρια. Στο τέλος διαμορφώθηκαν έτσι, συχνά με πολλές αλλαγές, με κριτική και συγκριτική συζήτηση και άλλες εκδόχες από τους συναδέλφους της. "Ας σημειωθεί εδώ ότι στις Ήνωμένες Πολιτείες, πριν δημοσιευθεί ένα βιβλίο ή ένα άρθρο, ο συγγραφέας προσκαλεί τους συναδέλφους του ή τις ειδικούς επί του θέματος και ανακοινώνει ενώπιόν τους τη μέθοδο της έρευνάς του, το περιεχόμενο, τα στατιστικά δεδομένα και τα συμπεράσματά του. Πολλές φορές και κατά τη διάρκεια της έρευνας ανακοινώνεται το κάθε συμπέρασμα. Οι παρόντες, πολλές φορές και οι άπτοντες ειδικοί, έχουν το δικαίωμα—άλλοτε γι' αυτό προσκαλούνται—να διατυπώσουν αντίρρησης, να μετατρέψουν, να προσθέσουν ή να αφαιρέσουν, να εκφράσουν καινούργιες εκδόχες και σκέψεις επί των γραφομένων. Ο διάλογος αποδεικνύεται πολύ εποικοδομητικός για την πληρέστερη παρουσίαση του βιβλίου.

Σήμερα η Lerner κατέγει μοναδική θέση μεταξύ των ιστορικών: η ριζοσπαστική βιογραφία της περί των αδελφών Grimké και οι βασισμένες σε ντοκουμέντα συλλογές της (α. *Black Women in White America* και β. *The Female Experience*) είναι ευρύτατα γνωστές και πολύ αξιολογές. Η Lerner και τα γραφομένα της έμπνευσαν σεραμό, και η επιστημονική της είναι αδιαφιλονίκητη.

"Αλλά ο ρηξικέλευθος πραγματίας της και τα δέχτατα άρθρα, τα όποια έκαναν τη μεγαλύτερη τομή σε βάθος επί του θέματος, που πρακτικά τοποθετούν όσα είναι πέρα από τα μέτρα τους, που καθόρισαν τα προβλήματά του και έδωσαν οδηγίες για τη μελλοντική του ανάπτυξη, δεν είχαν ποτέ πριν συλλεγεί και εύρεως διαδοθεί.

Αυτός ο τόμος περιέχει δώδεκα άρθρα της Lerner, άλλα γραμμένα κατά τη διάρκεια μιας δεκαετίας κι άλλα έτοιμασμένα ειδικά γι' αυτό τον τόμο. Το βιβλίο μαρτυρεί την πνευματική άνθηση μιας προτοπόρου στις σπουδές για τις γυναίκες (women's studies), επιστημη που άκμαζε σύμφωνα σε όλα τα άμερικανικά πανεπιστήμια.

Η Lerner θέτει μερικές βασικές ερωτήσεις: Πώς μπορεί κανείς άριστα να θεωρήσει τις γυναίκες σαν μία ξεχωριστή ομάδα

στην κοινωνία; Πόσο χρήσιμη για τις ιστορικές σπουδές είναι η επίγνωση της καταπίεσης των γυναικών; Ποιά είναι η άναφορική σπουδαιότητα της φύλης, της τάξεως, του φύλου σαν παραγοντών στην ιστορία;

Η Lerner σφυγκρίνει το φεμινισμό του 19ου αιώνα με το φεμινισμό του 20ού αιώνα. "Ανάγει το ζήτησασμα του φεμινισμού άρκετά ειρωνικά στην εποχή του Jackson, σημειώνοντας ότι αυτή η εποχή της δημοκρατικής πρόδου για τους άνδρες ήταν μάο άπισθοδρόμηση και καταστολή για τις γυναίκες. Τονίζει τη διαφορά μεταξύ των δικαιωμάτων του γυναικειού κινήματος—του κατορθώματος να εισχωρήσουν οι γυναίκες μέσα στην άνδροκρατούμενη κοινωνία πάνω στη βάση της ισότητας—και του άγωνα για την άπελευθέρωση της γυναικάς, πράγμα που σημαίνει γυναικεία αυτονομία. Η συγγραφέως ύποστηρίζει ότι η σύγχρονη φεμινιστική κίνηση άγκαλιάζει και τα δύο.

Μερικά από τα άρθρα της περιστρέφονται και έρευνουν τις διαφορές στην ιστορία και τη γνώση των έγχρωμων και των λευκών γυναικών και μιλούν για τις καταστάσεις κάτω από τις όποιες είναι δυνατό να σχηματισθούν φεμινιστικοί συνασπισμοί μεταξύ αυτών των ομάδων. Χαρακτηριστικό είναι το άρθρο 8 που άναφέρεται στις πολιτικές δραστηριότητες των Νοτιών Πολιτειών για την κατάργηση της δουλείας των γυναικών και που άνακοινώθηκε στην Atlanta το 1976.

Η Lerner κριτικάροντας μιλάει για την "άνταταθημιστική ιστορία"—την ιστορία των "έπιστημων" γυναικών—η όποια δεν άποκαλύπτει τόσα πολλά άπό τις δραστηριότητες με τις όποιες οι περισσότερες ήσαν συνδεμένες και τη "συνεβαλλόμενη ιστορία", η όποια συγκεντρώνει ό,τι οι γυναίκες έχουν συνεισφέρει στην άνδροκρατούμενη κοινωνία. "Όλη η ιστορία, όποια τη γνωρίζουμε έως τώρα, είναι άπλως προϊστορία", γράφει η συγγραφέως. "Μόνο μία νέα ιστορία σταθερά βασισμένη στην άναγνώριση και την ισότητα άνδρών και γυναικών, η γέννηση και ο θάνατος της πατριαρχίας, μπορεί να προβάλλει μία άληθινα καθολική ιστορία".

"Ακόμη και ιστορικοί", λέγει η Ann Filar Scott έδουσι διαβάζουν αυτά τα προκλητικά άρθρα, όπως φαίνονται, θά βρουν ένα έρεθισμα στο να τα ζαναδιαράσουν σαν μία άναρνούμενη διαφωνή η ένα άπατισσόμενο έπιχειρημα, και θά άποχωρήσουν έχοντας τόσα πολλά για να σκεφθούν. Για πολλούς άλλους αυτό το βιβλίο θά χαρίσει μία εξάαιρετη εισαγωγή στην άλλαγή με την προοπτική που λαμβάνει χώρα, όταν οι γυναίκες, όπως άκριβώς και οι άνδρες, εξετάζονται σαν μέρος της ιστορικής εξέλιξης, μία άλλαγή για την όποια η Gerda Lerner έχει κάνει τόσα πολλά για να την πραγματοποιήσει».

John Mack Faranger, *Women and Men on the Overland Trail*, New Haven and London, Yale University Press, 1979, σσ. 281 (Γυναίκες και άνδρες στα χερσαία καραβάνια)

Ετόν καθάνα είναι γνωστός ο μύθος ότι κατά τη διάρκεια της δυτικής εξάπλωσης και μετανάστευσης οι άνδρες όδηγούσαν τα βόδια έπάνω σ' ένα έλικοειδή δρόμο και άμύνονταν άπό τους έχθρους Ίνδιάνους, ενώ οι γυναίκες, καθισμένες στο πίσω μέρος της καρότσας στην άμαξα, φρόντιζαν τα παιδιά τους. Αυτή την εικόνα μάς δίνουν άλλοτε η τέχνη, ο κινηματογράφος ή οι άφηγητές.

Πράγματι, ό John Mack Faranger, καθηγητής της Ίστορίας, παρατηρεί ότι οι γυναίκες έβιοιζαν μάλλον σαν να βάδιζαν πίσω στην καρότσα μαζώνοντας τις κοπρές πλέτοντας τα ρούχα και τα κλωσασπάματα κατά το χρόνο που οι άνδρες σκότωναν τα βούβιαλα.

Το γνωστό στερεότυπο του άρσενικού και του θηλυκού ρόλου είναι μόνο ένας άπό τους μύθους τους όποιους ό Faranger έπικρίνει σ' αυτό το βιβλίο. Ο συγγραφέας περιγράφει ψυχρά και προσεκτικά πώς πράγματι ήταν το ταξίδι άδι μέσου της έρηρας για τις μεσοδυτικές άγροτικές οικογένειες, άνάμεσα στο 1843 και το 1870. Η έμφαση του συγγραφέα, εν τούτοις, δεν έκειται στις γνωστές ταλαιπωρίες του ίδιου του ταξιδιού, αλλά στη δυναμικότητα των οικογενειακών σχέσεων.

Με μία κατάλληλη και λεπτή χρησιμοποίηση σύγχρονων προσωπικών ήμερολογίων, άναμνησικών και στοιχειών άκόμη άπό τα φολκλόρικα τραγουδία, ό Faranger άναλυεί τους ρόλους των άνδρών και των γυναικών και τις δικές τους ιδέες γι' αυτούς τους ρόλους. Το άποτέλεσμα είναι άπλο, μία δέυδερκής εξέταση της άγροτικής οικογενειακής ζωής κατά τα μέσα του 1800 και μία έρευνα έσοθεν μιας άπό τις μεγαλύτερες άμερικανικές περιπέτειες.

Το βιβλίο τούτο με την πλούσια βιβλιογραφία και τους λεπτομερείς πίνακες στατιστικών δεδομένων των μεταναστών, που έξικινούν άπό την ηλικία, το φύλο, την κοινωνική κατάσταση υπάνδρων-άνυπάνδρων στην κοινωνία των έξεταζόμενων δεκαετιών του 19ου αιώνα στις μέσες νότιες πολιτείες, το διακρίνει επιστημονική, σαφήνεια, πληρότητα. Τα περιεχόμενα (1. The Overland Emigrants, 2. The Midwestern Farming Family, 1850, 3. Men's and Women's Work on the Overland Trail, 4. Masculine Men and Feminine Women, 5. The Separate Worlds of Men and Women, 6. The World of the Family, 7. Conclusion: Men and Women in the Rural American West) με το κοινωνικό και ιστορικό ύλικό, το χρησιμοποιημένο με όξινόνα και θαυμασία μεθοδολογία, άναφέρουν στους διαφορετικούς κόσμους των γυναικών και άνδρών.

"Άξίζει να μελετήσει κανείς τη μεθοδολογία ενός έρευνητή σύγχρονης κοινωνίας. Έρευνάται με στατιστικά συμπεράσματα ή θέση της γυναικάς, οι έργασίες ή οι ά-

*

σχολίες της, επίσης η σύλληψη, η έγκυμοσύνη και η γέννηση τών τέκνων της. Έξεταιζονται οι οικογένειες, τὰ ἀγαθὰ τους, οἱ τροφῆς τους, οἱ μετακινήσεις τους.

«Ο Faranger ἔκανε», γράφει η Kathryn Kish Sklar, «θαυμάσια χρήση τῶν βλάνκν τῶν χειροστίμων δρόμων, χρησιμοποιώντας τα γιὰ νὰ φωτίσει τὴν κοινωνία πού οἱ μετανάστες ἄφησαν, καθὼς ἐπίσης τὴν κοινωνία πού δημιούργησαν καθ' ὁδόν. Οἱ σπουδές του εἶναι ἐνδιαφέρουσες γιὰ ἕνα μεγάλο μέρος ἀναγνωστών, εἰδικὰ γι' αὐτοὺς πού ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἱστορία τῆς οἰκογένειας καὶ τὴν ἱστορία τῶν γυναικῶν».

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπιμελήτρια τῆς Ἑβρας τῆς ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

*

Stewards of the Land: The American Farm School and Modern Greece. τῆς Brenda L. Marder. Ἐκδόσεις: East European Quarterly, Boulder, σειρά: East European Monographs

Distributed by Columbia University Press 1979

Ἡ Ἀμερικανικὴ Γεωργικὴ Σχολή (ΑΓΣ) Θεσσαλονίκης ἰδρύθηκε, γύρω στὰ 1904, μὲ πρωτοβουλία τοῦ προτεστάντη Ἀμερικανοῦ ἱεραποστόλου John Henry House, καὶ ἀπὸ τότε λειτουργεῖ ἀδιάλειπτα μέχρι σήμερα—μ' ἐξαιρέση τὰ χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς.

Τὸ βιβλίο τῆς Β. Marder *Stewards of the Land*¹ ἀναφέρει στὸ ἱστορικὸ τῆς ἱδρύσεως καὶ τῆς λειτουργίας τοῦ ἱδρύματος αὐτοῦ καὶ καλύπτει τὴν περίοδο 1902-1949.

Σήμερα η ΑΓΣ λειτουργεῖ σάν ἀγροτικὸ ἐπαγγελματικὸ Λύκειο, καὶ εἶναι Νομικὸ Πρόσωπο Ἰδιωτικῶν Δικαιῶν.

Τὸ ἀγροτικὸν τῆς, μὲ τὸ σύνολο τῶν ἐγκαταστάσεων, βρίσκεται 10 χιλιόμετρα, περίπου, ἀνατολικά τοῦ κέντρου τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ κατέχει μία ἑκταστὴ 1.500 στρεμμάτων.

Ἡ συγγραφέας ἀναφέρει στὸν πρόλόγῳ της, ὅτι ἡ μελέτη τῆς αὐτῆς ἀποτελεῖ ἀποπειρὰ ἑρμηνείας τοῦ «πνεύματος» καὶ τῆς ἐπιβίωσης τοῦ ἱδρύματος—«μέσα ἀπὸ τὰ πλῆον χωρικά καὶ βίαια γεγονότα τῆς πρόσφατης εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας»—καθὼς ἐπίσης καὶ μὴ ἀπέπειρα παρουσιάσεις τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο λειτουργοῦσε τὸ πλῆον ὑπηρεσιῶν τῆς ὁποίας προσέφερε «στὴ ζωὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὴ διάρκεια τῶν κρίσεων ἱστορικῶν στιγμῶν».

Γιὰ νὰ γίνῃ πῶς κατανοητὴ ἡ συλλογιστικὴ αὐτῆς τῆς ἑρμηνείας, θὰ δώσουμε συνο-

πτικά ὀριζόμενα στοιχεῖα γιὰ τὸ ἱστορικὸ τῆς ἱδρύσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῆς ΑΓΣ, καὶ κυρίως γιὰ τὴν ἐξεταζόμενη περίοδο.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ Marder κάνει λόγο περὶ «πνεύματος» σάν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποια δύναμη ἢ ὁποία ἐπέδρασε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδρᾷ κατὰ τρόπο μονοψήμιμο ἀκόμα καὶ στὴ σημερινὴ φάση λειτουργίας τῆς σχολῆς. (Ἰπνευθμίζουμε ὅτι ἡ μελέτη φέρει τὴν περίοδο 1902-1949.) Πῶς αὐτὸ εἶναι δυνατό, θὰ τὸ δοῦμε στὴ συνέχεια:

Τὸ 1894 ἔρχεται στὴ Μακεδονία ὁ John Henry House, μετὰ ἀπὸ εἰκοσι χρόνια ἱεραποστολικῆς θητείας σὲ διάφορες ἄλλες περιοχές τῶν Βαλκανίων.

Ἀνταποκρινόμενος, ὅπως ὁ ἴδιος ἔλεγε, σὲ «θεῖο κάλεσμα» (Call), θέλησε νὰ ἱδρῆσιν στὴ Θεσσαλονικίᾳ μὴ πρακτικὴ γεωργικὴ σχολή πού θὰ ἀποτελοῦσε τότε ἕνα εἶδος «Οὐτ post» (ἔμπροσθοφυλακῆς) τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν στὰ Βαλκάνια καὶ θὰ συντελοῦσε, τόσο στὴν ἐδραίωση καὶ ἐξάπλωση τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ὅσο καὶ στὸν ἑκουσυχισμό τῆς γεωργίας, ἀπαραίτητες κατὰ τὴ γνῶμὴ του προϋποθέσεις γιὰ τὴ λύση τοῦ Βαλκανικοῦ προβλήματος.

Μὲ φιλανθρωπικὲς εἰσφορές ἀγοράζονται (1902) στὴν περιοχή πού βρίσκεται σήμερα τὸ ἱδρυμα περὶ τὰ 200 στρέμματα γῆς, καὶ ἀπὸ 1903 ἀρτίζεται—ἀπὸ Ἀμερικανούς, κυρίως, κληρικούς—ἕνα ἑντεκαμελὲς συμβούλιο μετόχων.

Ἀρχίζει γρήγορα ὁ ἐξοπλισμὸς τῶν ἀγροτικῶν μαθητῶν καὶ ἤδη, τὸ 1903, μεταξὺ τῶν ἄλλων διέθετε: γαλακτοκομεῖο (ὅπου παράγει τὸ πρῶτο παστεριωμένο γάλα στὴ χώρα), μηχανουργεῖο, ζωιουργεῖο, μετασκευασηκοτροφεῖο...

Μέχρι τὸ 1912 ἡ σχολὴ λειτουργεῖ μὲ ολανοφώνους μαθητῆς (50 περίπου τὸ 1910), κυρίως ὄρφανά ἀπὸ καμμένα χωριά τῶν Μοναστηρίου. Μετὰ τοῦς Βαλκανικοῦς πολέμους, ἡ ἔθνικὴ σύνθεσι τῶν μαθητῶν ἀλλάζει, ἀρχίζει ἡ ἑλληνικοποίηση τῆς σχολῆς καὶ στὶς 3/1/1918 τίθεται ὅπο τὴν ἐποπτεία τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας.

Ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, καὶ μέχρι τὸ 1929, διευθυντῆς εἶναι ὁ John House, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπιβλέσει ἕνα κλίμα βαθεῖας θρησκευτικῆς εὐλάβειας καὶ φιλανθρωπίας.

Τὸ Μᾶη τοῦ 1929, τὸ συμβούλιόν τῶν μετόχων ἐκλέγει στὴ θέση τοῦ διευθυντῆ τὸν Charles House, γιὰ τὸ ἱδρυτὴ, θέση τὴν ὁποία κατέχει μέχρι τὸ 1955.

Στὶς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 30 ἡ ΑΓΣ εἶναι σχεδόν μίᾳ αὐτοσυντήρητῃ κοινότητα: ζοῦν ἐκεῖ 127 οἰκότροφοι καὶ 17 άτομα τῆς ἐκπαιδευτικῆς προσωπικῆς.

Τὸν καιρὸ τῆς μεταέθικῆς δικτατορίας, οἱ φιλικῆς σχέσεις τοῦ Charles House μὲ τὸ Βασίλειο Γεώργιο Β', καὶ ἡ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀποδοχῆ, σάν διευθυντῆ, ὀρισμένων ἀρχῶν ἐκπαιδευτικῆς πολιτικῆς τοῦ Μεταξά, εὐνοῦν τὴν—στὸ χωρὸ τῆς ΑΓΣ—ἐπικράτηση τῆς ἰδεολογίας τῆς ἀφ. Αὐγούστου. Μὲ τὴν ἰταλικὴ ἐπίδρῳμὴ οἱ μαθητῆς ψεύθουν, ἡ σχολὴ παύει νὰ λειτουργεῖ σάν ἐκπαιδευτικὸ ἱδρυμα καὶ προανατολιζε-

ται, ἀποκλειστικὰ, πρὸς τὴν παραγωγικὴ δραστηριότητα.

Τὸν Ἀπρίλη τοῦ 41 ἀρχίζει ἡ κατοχὴ τῆς ΑΓΣ ἀπὸ τοῦς Γερμανούς, καὶ ὁ Charles House, σὸ ὄνομα τῆς σωτηρίας τοῦ ἱδρύματος, συνεργάζεται ἕν μέρει μὲ τῶς, γενεῶνός πού ἐπιτρέπει στοὺς τελευταίους νὰ ἐκμεταλλεῦσθαι τὸ ἀγροτικὴν σάν βάση γιὰ ἐπιχειρήσεις καὶ πηγὴ τροφίμων.

Τέλος τοῦ 1945, τὸ ἐκπαιδευτικὸ πρόγραμμα ἀρχίζει κατὰ τὴν περίοδο τοῦ σχεδίου Μάρσαλ: καταβάλλεται ἰδιαιτέρα προσοχία γιὰ τὴν ἐπέκταση τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ ἱδρύματος καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸ τῶν δραστηριοτήτων του. Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση συντρέχουν διάφοροι ὀφρεῖς: Ἀμερικανικὴ Ἐπιτροπὴ βοήθειας γιὰ τὴν Ἑλλάδα, Ὑπουργεῖο Γεωργίας, UNRRA, ECA, Ἰδρυμα Fulbright.

Ὁ σημερινὸς διευθυντῆς τῆς σχολῆς Bruce M. Landsdale (District interpreter στὴν ἐπιτροπὴ γιὰ τὸν ἐλεγχὸ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1946 καὶ Chief interpreter τῆς ἐπιτροπῆς γιὰ τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1946), διαδέχεται τὸν Charles τὸ 1955.

Ἡ συγγραφέας ἀφαιρῶναι μεγάλο μέρος τοῦ βιβλίου της στὴν περιγραφή τῆς ζωῆς καὶ τῆς προσωπικότητας τῶν δύο πρῶτων, κυρίως, διευθυντῶν καθὼς καὶ τῶν συζύγων τους, ἐκθειάζοντας τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ἀφοσίωση ὄλων στὴν ὑπόθεσι τοῦ ἱδρύματος. Μᾶς δίνει ἐπίσης παραστατικὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴ ζωὴ στὸ ἀγροτικὴν κατὰ τὴ διάρκεια τῶν πῶ σημαντικῶν ἱστορικῶν στιγμῶν (ἀπὸ τὸ Μακεδονικὸ ἀγῶνα μέχρι τὸν ἐμφύλιον), γιὰ τίς ὁποῖες, ἐξέλλογον, ἐκφέρει καὶ προσωπικῆς ἐκτιμήσεως ἑξιδανικευότητας, ἰδιαιτέρα, τὴν μεταπολεμικὴ πολιτικὴ τῶν ΗΠΑ.

Γιὰ καθὴ ἱστορικὴ φάση ἀκολουθεῖται ἡ ἐξῆς διαδικασία: ἀπεκρίνετο τὸ ἔξω ἀπὸ τὴ σχολὴ χωρὸ πού δοκιμάζεται σκληρὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα—χωρὶς νὰ ἐξορῶμε ἀκριβῶς τίς βαθύτερες αἰτίες τους—καὶ στὴ συνέχεια, ἀντιδιαστολὴ αὐτοῦ τοῦ ἀνάστατου κόσμου μὲ τὴν ἀνθρώπιν καὶ τὴν ἀγάπην πού βασιλεύει μέσα στὴν «Οασή» τῆς ΑΓΣ.

Καὶ ἡ ἐπιβίωσις τῆς σχολῆς ὀφείλεται στὴν ἐπιβίωσι τοῦ «πνεύματος τῆς» πού κυριάρχησε στὸν τόπο τοῦ ἀγροτικῆματος τὰ 75 χρόνια τῆς ὑπαρξῆς τῆς.

Τὸ «πνεῦμα» αὐτὸ προσδιορίζεται σάν ἕνα σύνολο θρησκευτικῶν πεποιθήσεων καὶ προσωπικῶν ἀντιλήψεων τοῦ John House γιὰ τὸ ρόλο τῆς σχολῆς, ὁποῖες ὑποτίθεται ὅτι υἰοθετοῦνται καὶ ἀπὸ τοῦς διαδόχους του.

Συγκριμμένα, τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ συνόλου εἶναι:

- ἰ) Ἡ θρησκευτικὴ πίστιν. οἱ ὀμνιστικὲς ἀρχές καὶ ἡ ἀφοσίωση ὄλων τῶν διευθυντῶν στὴν ὑπόθεσι τοῦ ἱδρύματος.
- ἱἰ) Οἱ ἀρχές παιδαγωγικῆς τοῦ John House γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ὁλοπλευρῆς προσωπικότητας τῶν μαθητῶν.
- ἱἱ) Ἡ ἀντίληψη τοῦ τελευταίου γιὰ τὸ βασικὸ ρόλο τῆς σχολῆς: νὰ καλλιεργεῖται στὶς καρδιές τῶν μαθητῶν τὴν ἀγάπην γιὰ τὸ γεωργικὸ ἐπάγγελμα καὶ νὰ τοῦς

1. Ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου εἶναι παρόμοιος ἀπὸ μίᾳ φράση τοῦ «Πιστεύω» τῆς ΑΓΣ «I believe that the tillers of the soil are stewards of the land...» Ἡ Marder ἦταν καθηγήτρια Ἀγγλικῶν τῆς ΑΓΣ τὸ 1966-67.